

BIBLICKÉ ÚKOLY
KŘEŠŤAN VE SPOLEČNOSTI

4. čtvrtletí 1982

Ú V O D

Chce-li se křesťan správně chovat ve společnosti, musí se řídit určitými pravidly chování neboli mravním měřítkem. Toto měřítko je obsaženo v deseti přikázáních a v napomenutích bible i Ducha prorockého.

Etika znamená v podstatě chování člověka, který zná morální zákon a uplatňuje jeho zákony v životě. Obvykle tak činí podle toho, v jakém prostředí žije, jaké má zkušenosti a kulturní předpoklady. Proto ho nesmíme soudit; ovšem, je naší povinností, abychom poukazovali na vyšší morální život v síle Ježíše Krista.

Bible odhaluje vznešené zásady křesťanského chování. Ve 3 Moj 19,18 čteme: „Miluj bližního jako sebe samého.“ Pán Ježíš prohlásil, že se máme k lidem chovat tak, jak bychom si přáli, aby se oni chovali k nám (Mat 7,12). Pavel mluví o ideálním chování v Gal 5,23—25, Petr ve 2 Petr 1,3—8. Také chování je ovocem Ducha, a není proti němu zákona.

V tomto čtvrtletí chceme v úkolech uvažovat o správném společenském chování křesťana, jak si je představuje Bůh. Kéž pocítíme při studiu působení Ducha Kristova, přineseme patřičné ovoce a projevíme nezištnou lásku ke svému okolí.

Božství — náš vzor

Zákl. verš: 2 Kor 5,19

Povšimněme si u Jana v 17 kap., jaký krásný vztah lásky byl mezi Otcem a Synem. Pavel poukazuje ve 2 Kor 5,17—21 na přednost, kterou získáme tím, že se staneme novým stvořením. Můžeme získat společenství s Bohem a mít podíl v díle smíření. Bůh nám nabízí současně život věčný (Jan 6,47). Můžeme získat i odpuštění hříchů (1 Jan 1,8). Pak v našem srdci zavládne Boží láska, jsme zajedno s Bohem, a máme obcenství s nebeskou rodinou.

1. Jak dlouho trvá společenství Otce a Syna? Jan 17,5.22

Pán Ježíš udržoval na této zemi spojení s Otcem. V modlitbě zaznamenané u Jana kap. 17, ukázal, jak spolupracuje s Otcem v zájmu spasení člověka. Syn oslavil Otce a Otec oslavil Syna. Oba milovali lidstvo a usilovali o jeho největší dobro. Nebylo jim zatěžko zaplatit jakoukoli cenu, jen aby člověk byl zachráněn (Fil 2, 5—8; Řím 5,6—11; Jan 3,16.17; 1 Jana 4,9—11).

2. Jaký je Boží zájem o všechno stvoření? Žalm 145,17—20

Povšimni si, jak žalmista vystihuje Boží nesmírnou lásku: Bůh má zájem o svá stvoření. Hřích však vede člověka k tomu, že miluje sobecky — sebe.

3. Jak vyjadřuje Pán Ježíš vztah Boha k člověku? Mat 7,7—11

Bůh chtěl člověka zachránit přímým způsobem. Nešetřil dary nebes, byl milostivý a milosrdný. Srovnej se způsobem, jakým rodiče jednají s dětmi (Mat 7,9). V čem je rozdíl? Nemusíme se zdráhat přijít k milujícímu Bohu,

který nám dává všechny dobré a dokonalé dary (Jak 1, 17). Dává nám přemnohá zaslíbení. Bůh se snaží lidstvo zachránit (Jan 3,16.17; 2 Kor 5,17–21). Nabízí život (Řím 5,6–11).

4. Která příhoda ze Starého zákona ilustruje Boží péči o opuštěného? 1 Moj 21,17–20

Ve Starém zákoně je mnoho příhod, které vystihují Boží vztah k člověku (1 Moj 3,7–10; 4,9–15; 5,21–24; 6,9; 12,1–4; 22,1–14; 32,24–29). Sem patří i zpráva o Agar.

Abraham se oženil s Agar, poněvadž ani on ani Sára nedůvěřovali Božimu zaslíbení. Narodil se jim syn Izmael. Když přišel zaslíbený syn Izák, došlo k závidosti a hádkám. Agar a Izmael byli opuštěni na poušti, ale Bůh nebyl natolik zaneprázdněn, aby neslyšel pláč umírajícího syna a osamělé matky.

Bůh měl plán s Izmaelem i s Izákem (1 Moj 21,12.13; Řím 9,7; 1 Moj 21,18). O Izmaelovi Bůh řekl: „Učiním z něj národ veliký.“

5. Která událost z Nového zákona dosvědčuje Boží lásku i k hříšníkovi? Jan 8,10.11

Příběh ženy, přistižené při cizoložství, ukazuje, jak se Bůh chová k hříšníkovi. Vidíme též, jak se my máme chovat k našim bližním. Musíme se sami odvrátit od hříchu (Sk 2,38.39; Luk 13,3.5). Nesmíme soudit (Řím 2,1; Mat 7,1.2; Jan 8,7). Naším úmyslem je představit lidem Krista tak, aby získali naději odpuštění a místo zármutku radost.

Pozorujeme, že Pán Ježíš byl k žalobcům právě tak vlídný jako k obžalované. Nezveřejňoval jejich poklesky, ale psal je do písku, a každý si to mohl sám přecíst. Toužil po tom, aby se žena odvrátila od hříchu, ale přál si, aby i její žalobci byli spaseni.

6. Jak vyjadřuje svůj vztah k spoluvěřícím apoštol Pavel? Fil 1,3–7

Pavel měl vždy radost, když slyšel, že věřící, které přivedl ku Pánu, pokračují v křesťanském vzrůstu a ve vydávání svědectví o Ježíši Kristu (Ef 1,16). Právě tak ho rmoutilo, když se členové odvraceli od evangelia (Gal 1,6; 3,1). Projevil v tomto směru podobný zájem, jaký má Bůh o svůj lid (Zach 2,8; Iz 49,16; Mat 10,30). Pavel dokázal, že mu záleželo i na spasení Felixe, Agrippy a Festa (Sk 24,25; 26,28). Také Petr a Jan chtěli přinést naději a radost chromému, kterého našli u brány. Křesťan se raduje ze štěstí jiných.

---

2. úkol — dne 9. října 1982

Mravní měřítko dnešního křesťana

Zákl. verš: Gal 5,22.23

Bůh dal člověku poznání dobrého a zlého. V ráji řekl Adamovi jasně, co má a co nemá činit (1 Moj 2,17). Čtème dějiny pádu člověka v 1 Moj 3,1—10. Po pádu ukázal člověku, jakým způsobem má konat svou bohoslužbu, ale člověk vždy nesouhlasil s tímto plánem (1 Moj 4,1—15). Později zjevil Bůh svou vůli na hoře Sinaj v desateru (2 Moj 20). Když přišel Pán Ježíš, naplnil zákon a vysvětlil ho do hloubky. Ukázal, že souhrnem Božího zákona je láska k Bohu a láska k člověku (Mat 22,37—40). Křesťané dnes potřebují mravní zákon ještě víc; je to souhrn mravních hodnot. V tomto úkole se seznámíme s některými věčnými zásadami. Tažme se: Co nám Bůh zjevil, abychom získali charakter, který by mu byl podobný?

1. Jak se projevuje podle apoštola Pavla křesťanská láska? 1 Kor 13,4—7

Boží vztah k jeho starozákonnímu lidu nám dává nejlepší představu lásky (Jer 31,3). Bůh prokazuje člověku lásku i tenkrát, když je člověk nevěrný. Ale známe i lidi, kteří dokázali podobnou lásku. Ozcáš ke své nevěrné ženě (Oz 2,17 až 3,5). Pavel a Filemon k Onezimovi (epišt. Filemon). „Otec“ v podobenství o marnotratném synovi (Luk 15 kap.). Pravá láska miluje i toho, kdo si ji vůbec nezaslouží.

Křesťan tedy má nejen milovat, nýbrž má být i věrný ve svém vztahu k ostatním. Bůh své zaslíbení dodrží vždy. Jozemu praví: „Nenechám tebe samého, aniž tě opustím“ (Joz 1,5). Bůh opakuje své zaslíbení i nám, kteří následujeme Pána Ježíše: „Nenechám tě, aniž tě opustím“ (Žid 13,5). Jedná-li takto Bůh s námi, měli bychom se i my chovat k našim bližním podobně.

Křesťan má dokazovat bratrskou lásku. To není padlému člověku vrozeno, protože má sklon k sobectví. Ale tak, jak Bůh miloval člověka a dal sebe samého za něj, musíme i my milovat Boha a člověka a svou osobu musíme dát až na konec (Fil 2,5–8; Jan 3,16).

2. V čem především se projevuje mravní čistota? Mat 5,27.28

Pán Ježíš ukázal, že hřích se projevuje v myšlenkách právě tak, jako v činech. Proto musí člověk ovládat i své myšlenky. Úroveň, kterou máme dosáhnout, je velmi vysoká. E. Whiteová řekla: „Zákon je vyjádřením Božího myšlení; přijmeme-li jej v Kristu, stane se naším myšlením. Povznáší nás nad úroveň tělesných žádostí, sklonů a pokušení, které vedou do hříchu.“

Sedmé přikázání tvoří součást Božího zákona. Obíráme-li se ve svých myšlenkách věcmi hříšnými a nečistými, nacházíme-li v nich zalíbení, míváme výčitky svědomí. Často se však omlouváme, že jsme jen lidé a že je to přirozené. Přikazuje nám však Bůh něco, co bychom nedokázali udělat? Zamysleme se nad výzvou k mravní čistotě: 1 Tim 5,2.22; 2 Kor 6,6; 1 Jan 3,1–9.

Bible praví: „Blahoslavení jsou čistého srdce“ (Mat

5,8). Bůh totiž nedává pouze příkazy, nýbrž i potřebnou sílu k jejich splnění.

3. *K čemu nás přivádějí zkoušky víry? Jak 1,2—4; 1 Kor 9,25*

Není snadné být trpělivým. K této ctnosti totiž patří i vytrvalost v utrpení. Následovníci Pána Ježíše, které Písmo nazývá „svatí“, musejí mít v posledních dnech lidstva trpělivost (Zjev 14,12). Tato trpělivost vyžaduje dlouhodobé ovládání se v mnoha nejrůznějších životních situacích. Trpělivost je umění, kterému se musíme naučit prakticky.

Také střídmost je podmíněna sebeovládáním. Ti, kteří usilují o vítězství, musejí být ve všem střídmi (1 Kor 9,25). Je-li člověk unaven, snadno ztrácí sebeovládání. Ovšem, Pán Ježíš se ovládal i tenkrát, když jej lidé přímo vyprovokovali (Mat 27,26—38). Nejtěžší je však ovládání jazyka (Jak 3,2—8).

4. *Oč prosil Šalomoun ve snaze být mravně na výši? 2 Pár 1,10—12*

Poznání získáme, když se seznamujeme s nejrůznějšími skutečnostmi. Některé vědomosti jsou zvláště cenné, např. poznání Boha a jeho lásky k člověku. Jsou také vědomosti, které vedou k pýše. Právě poznání je od Boha (Dan 1,17). Ježíš řekl, že poznání Boha přináší život věčný (Jan 17,3).

Správné využívání vědomostí je moudrost. Spravedliví se mezi jiným vyznačují tím, že mluví moudře (Žalm 37,30). Moudrost tohoto světa je u Boha bláznovstvím (1 Kor 3,19). Buďme na stráž, abychom se jí nedali zmást. Moudří jen z lidského názoru nepoznají, že je volá Bůh (1 Kor 1,26). Ale Ježíš vyrůstal v pravé moudrosti a poznání. Snažme se získat tento druh moudrosti; je to moudrost, která nám umožní rozlišovat mezi pravdou a bludem.

5. *Které duševní vlastnosti má křesťan mít i v těžkostech? Jan 16,22; Fil 4,7; 2 Kor 10,1*

Jakmile se křesťan odevzdá Kristu, je radostný. Jeho osobnost je vyrovnaná a plná života. Jeho radost je vnějším projevem pokoje, který plní celou jeho bytost. Zkoušky a těžkosti mu nemohou radost vzít; naopak, ve zlých dnech září tím jasněji.

Pokoj v srdci má u křesťana vliv na jeho tělesnou i duševní stránku. Umožňuje mu uvolnit se fyzicky a odpočnout si i v době boje a rozruchu. Duševně mu dává jasnou mysl, takže vždy pozná, oč se vlastně jedná a může se správně rozhodovat. Ježíš prohlásil, že svým učedníkům dá svůj pokoj (Jan 14,27; 16,33).

Je-li křesťan jemný, neznamená to, že je slaboch. Také to neznamená, že křesťan soustavně prožívá útoky a snáší posměch. Pravá přívětivost a vlídnost vyžaduje sebeovládání a rozhodnutí, abychom zachovali klid. Je to důležitá křesťanská ctnost. Pavel se modlil, aby věřící měli tento Boží pokoj (Fil 4,7).

6. Jaký náboženský projev patří i dnes k mravní úrovni křesťana? 1 Tim 2,1,2; 2 Petr 1,5

Zbožný člověk se přizpůsobuje Božím zákonům a cestám. Takovým životem má žít křesťan (1 Tim 2,2; Tit 1,1). Pavel řekl, že pobožnost a spokojenost tvoří velký zisk (1 Tim 6,6). Na neštěstí je i falešná zbožnost, forma, která popírá moc pravé zbožnosti (2 Tim 3,5). Takové zbožnosti se máme varovat. Zbožnost se projeví věrným dáváním desátků, zachováváním přikázání, pomáhání potřebným. Nikdo si nesmí myslet, že to vše je nepotřebné; naopak. Ale buď si vědom, abys to dělal ze správných pohnutek.

K všě musíme přidat ctnost. Nemysleme si, že křesťanská etika je snadná. Správná cesta je úzká, a většina lidí jde raději po široké cestě (Mat 7,14). Ježíšovi následovníci musí být tak silní, jako byl Ježíš, a to se jim také z Kristovy milosti podaří. Svěříme-li svůj život Pánu, postará se o to, obychom žili vítězně.

Křesťan a rodinné vztahy

Zákl. verš: 1 Petr 3,1—4

Manželství a rodinný život patří na zemi k důležitým společenským vztahům. V dnešní době útočí satan právě na rodinný svazek a chtěl by jej zničit. Ačkoliv Bůh předpovídal tyto poměry ve společnosti (2 Tim 3,1—7) nesmí křesťan dopustit, aby byl jimi ovlivněn nebo aby vnikly do jeho rodiny. Stvořitel naopak poukázal na zásady, které se mají uplatňovat v manželství a v rodinném životě. Vzájemné vztahy v rodině se musí usměřňovat podle zákoníku křesťanské morálky (1 Petr 3,1—4; 1 Kor 7, 12—17).

„Bůh si přeje, aby naše rodiny představovaly nebeskou rodinu. Rodiče a děti by si toho měli být vědomi. Pak budou žít tak příkladně, že svět pozná, co znamená křesťanská rodina, která miluje Boha a zachovává jeho přikázání. Kristus bude oslaven; jeho pokoj a milost i láska budou v rodině působit jako libá vůně.“

1. Co vyplývá ze společenství muže a ženy? Mat 19,5.6

Dokud jsou děti svobodné, mají hlavní odpovědnost k rodičům (Mar 7,6—11). Jakmile vstoupí ve stav manželský, pak jako manželé mají největší povinnosti k sobě navzájem (1 Moj 2,24).

Manželství vyžaduje jednomyslnost natolik, aby každý z manželů dospěl k vzájemnému porozumění v určitých oblastech — jsou to stanoviska, zvyky, cíle, záliby a odpor k špatnostem. Musí si však zachovat individualitu. S. Whiteová píše, že žena nesmí upustit od své osobnosti, poněvadž ji Kristus vykoupil právě tak, jako jejího muže. Jednota v manželství vznikne tenkrát, když se manželé chovají k sobě s úctou a oddaností (Kol 3,18.19; Ef 5,22.23). Řídí se tímto pravidlem i tenkrát, nemají-li stejné náboženské zájmy a cíle (1 Petr 3,1—4).

2. Jaký má být vztah mezi mužem a ženou? Kol 3,18.19

Říká se, že Eva nebyla vzata z mužových nohou, aby ji snad pošlapal. Nebyla ani vzata z hlavy, aby mohla nad Adamem vládnout. Byla však vzata z krajiny srdeční na důkaz toho, že v křesťanském manželství panuje vzájemná láska, úcta a pozornost.

Etika křesťanských rodinných vztahů ukazuje, že rozdíl a podřízenost neznamenaají méněcennost. Biblická podřízenost ženy vzniká pouze mezi sobě rovnými. Není to poslušnost otrocká, nýbrž dobrovolná poddanost tomu, kterého Stvořitel ustanovil jako hlavu. Tato zásada platí stále, ovšem může se v detailech časem pozměnit podle zvyklostí a společenských požadavků. Srovnej 1 Kor 11,3, Kol 3,18; 1 Tim 2,11.12; Tit 2,5

Manželství je dobrovolné pouto dvou lidí. Má-li splnit účel, musí se obě strany řídit zlatým pravidlem.

3. Jak oceňuje Písmo statečného životního druhu? Přisl 12,4; Ef 5,28.29

Používáme-li dnes v manželství slova „shoda, soulad“, znamená to, že společné zájmy jsou usměrněny tak, aby byla v manželství jednota. Tak např.: shoda ve finanční otázce (kdo má v rodině na starosti peníze? pracuje manželka?); otázka plánovaného rodičovství (kdy chtějí děti a kolik jich má být?); různé zájmy (může dojít k nedorozumění?); osobní náplň volného času a vzdělání (jaké má být? má i žena toužit po zvýšení své kvalifikace?); náboženství a kulturní pozadí (je zde soulad? můžeme se smířit s event. neshodou v tomto směru?). Jsou to jistě velmi závažné otázky, ale Bůh mluví o prostých ctnostech (Přisl 31, 10—31). Očekává-li muž od své ženy, aby ho respektovala jako pána, musí sám žít bohabojným životem. A vyžaduje-li žena obdiv a úctu, musí se snažit vynikat v praktických ctnostech.

4. Co říká bible o vztahu rodičů k dětem? Kol 3,21; Ef 6,4

Často slyšíme o neshodách mezi dětmi a rodiči. Ovšem, Bůh si nikdy nepřál, aby tyto bytosti žily v nedorozumění a bez vzájemného společenství. Malachiáš praví, že v posledních dnech před 2. příchodem Ježíše Krista má nastat náprava: srdce otců se má přiblížit k dětem a naopak, aby, až přijde Pán, neranil zemi prokletím (Mal 4,5.6). Lukáš mluví rovněž o tom, že reforma domova je nutnou přípravou pro příchod Páně (Luk 1,17). Rodiče mají vychovávat děti v cvičení a bázni Páně (Ef 6,4). Znamená to, že budou s nimi zacházet důsledně a laskavě, aniž je vyprovokují k hněvu a případnému odcizení. Autoritářství a násilí nepatří do výchovy.

5. Jaký má být vztah dětí k rodičům? Ef 6,1—3

Děti se musí naučit poslouchat. V dnešní době musíme být rozhodní a musíme dbát na kázeň dětí (Přisl 13,24; 23,13). Ale kázeň nesmí vést k nepřátelství a agresi. Zacházejme s dětmi jako s lidmi, nikoli jako s předměty. Mezi dospělými a mládeží musí být přátelství, aby mladí lidé cítili, že nejsou přezíráni nebo nepochopeni.

6. Kterou osvědčenou zásadou se mají řídit manželé mezi sebou? Ef 5,28.33

Cítí-li člověk, že je milován a uvědomuje-li si osobní cenu, pak mravně sílí. Vidí, že má směr, cíl a rozhled. Důvěřuje si. Ale kde se bere tato osobní a citová jistota? Vzniká v domově u vědomí toho, co Bůh pro nás učinil: Jakým vlivem působí na náš domov? Nacházíme na všech členech rodiny jen samé chyby, anebo je oceňujeme a mile je pochválíme za jejich dobrou snahu?

„Raději lásku dávejme, než abychom ji vymáhali. Přetujme ušlechtilé rysy své povahy a snažme se uznat pohotově i dobré vlastnosti druhého. Cítí-li člověk, že je milován, je to pro něho úžasná vzpruha, a získává uspokojení. Sympatie a úcta podporují dosažení ušlechtilého cíle a rozvíjejí lásku.“

Praktické náboženství

Zákl. verš: *Jak 1,27*

„Nebo tak miloval nás Bůh, že když jsme ještě hříšníci byli, Kristus zemřel za nás“ (Řím 5,6—11).

Tímto způsobem nás Bůh učí, jak máme pečovat o potřebné. Musíme svým přátelům pomáhat v tísní i tehdy, když si své těžkosti zavinili sami. Musíme neustále konat dobro — a to za každou cenu.

S. Whiteová píše: „Ti, kteří se Bohu posvětili, stanou se zdroji světla. Stávají se Božími nástroji a seznamují ostatní s bohatstvím jeho milosti. Bůh řekl: „K tomu obdařím je i okolí pahrbku svého požehnáním; a sesílají budu déšť časem svým, dešťové požehnání budou bývat“ (Ezech 34,26).“

Chceme-li mít úspěch v zachraňování duší, musíme ve svém všedním životě zjevovat Boží charakter. Náš vliv není závislý tak na slovech, jako na činech.

*1. Která zásada stále platí v mezilidských vztazích?
3 Moj 19,18*

Musíme odpovědět na dvě otázky: „Kdo je můj bližní?“ a „jaké mám k němu povinnosti?“

Na první otázku odpovíme snadno, že každý, kdo je v tísní, je mým bližním bez ohledu na rasu, vyznání či barvu pleti. To se vztahuje i na ty, kteří jsou nám nepřijemní (Mat 9,10—12); na cizince (Mat 15,21—28); na nepřátele (Luk 6,27.35); na lidi společensky preferované (Jan 3,1—13); na ty, kteří jsou přehlíženi (Jan 4,1—26).

Na druhou otázku odpovíme biblickým veršem: „Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ Jako soused mám být „světlem na temném místě svítícím“, a nemám za úkol soudit či kritizovat (3 Moj 19,18; Mat 5,13—16).

2. Kde máme nejprve prakticky projevit svou víru? 1 Tim 5,8

S. Whiteová vypravuje o jistém muži, který se domníval, že má právo na lehký a pohodlný život. Byl obviněn ze dvou věcí: Předně jeho chování a pracovní výkon byly v tak ubohém stavu, že musel být varován, aby se změnil, nemá-li jeho příklad ohrozit pověst ostatních křesťanů. Za druhé to byl jeho příklad a chování doma. Jeho synové napodobili jeho lenost, a matka pracovala do úpadu, aby je uživila. Řešením této situace byla sebekázeň v životě onoho muže.

Naše potřeby se nezměnily. Podle toho, jaký život vedeme, posuzuje se i náš vztah k bližním. Proto je v první řadě nutno mít sebekázeň. Pisatelům bible záleželo na tom, aby křesťané své náboženství prožívali. Mají být pracovití, ne líní (Přisl. 22,29; 10,4; Řím 12,11; Mat 25,26). Náboženství nesmí být pouhou formou; musí to být skutečný život. Náš Pán nám doporučuje stálé spojení s Bohem (Mat 10,32; Řím 10,9–11; Mat 5,13–16).

3. V čem se projevuje dokonalost křesťanského náboženství? Mat 5,43.44

Máš nepřátele? Dokážeš jít k nim a chovat se k nim laskavě? (1 Petr 3,9).

I nepřátelé mají v očích Božích cenu. Vždyť i my jsme byli „nepřáteli“, dokud jsme nepřišli k Bohu a dokud jsme docela nezměnili své zvyklosti (Řím 5,6–11; 2 Kor 5,17). Bůh se chová ke svým nepřítelům s láskou (Luk 23,24). To je nám příkladem. Bůh si přeje, abychom byli vzorem smíření; abychom nebyli soudci, ani šířitelé jedovatých pomluv a klepů.

Není těžké milovat lidi přívětivé, ale lidi nelaskavé, hrubé, podezřivé, strohé, nevlídné (Mat 5,46.47). Bůh miluje a myslí na všechny lidi. Vždyť je stvořitelem a vykupitelem všech (Mat 5,45). Jelikož mohl snadno šířit radostnou zvěst o smíření, použil své učedníky za své nástroje. Jak by mohlo naše poselství působit, když bychom nenáviděli nepřátele?

4. Jaký postoj zaujal Pán Ježíš k vyvržencům tehdejší společnosti? Mat 9,10—12

S lidmi, které společnost uznává, se přátelíme snadno. Obvykle však naši pomoc potřebují lidé „vyřazení“. Pán Ježíš rád sedával s publikány, hříšníky a podobně, poněvadž tito svoji ubohost si uvědomovali.

Jako Kristovi učedníci jsme povoláni, abychom sloužili všem, bez ohledu na společenskou třídu, věrouku či rasu. Bůh potřebuje lidi, kteří by se chovali k potřebným tak, jak se choval Pán Ježíš. Nedbal na to, zda mu tím utrpí pověst. Řiďte se jeho příkladem a staneme se milovanými a milujícími křesťany (1 Kor 13).

Křesťan musí mít na mysli jediné to, aby duchovně rostl, získal povahu Kristovu a sytil se duchovním chlebem (Jan 6,48—51).

5. Jak bylo pomoheno učedníkům v problému, do kterého se dostali? Mat 14,25—27

Často si společnost všímá člověka teprve tehdy, upadne-li do bídy a těžkostí. Soužení je požehnáním, přijímáme-li je správně (Žid 12,6). Ovšem, často si zavínáme svoji bídu, nesnáze či zkoušky. S. Whiteová uvádí několik příčin chudoby a těžkostí lidské rodiny: lenost, nedostatek vytrvalosti, nedostatek rozhledu, milování přepychu, neštěstí, pronásledování, nemoc, přehlížení Božího plánu. Ovšem, to není vše.

„Chudoba“ druhých může být pro křesťana dobrou příležitostí. Jsme povoláni k tomu, abychom pomáhali lidem, jak to činil kdysi na tomto světě Pán Ježíš. Tím dokážeme bratrskou vlídnost a lásku.

6. Ve kterém podobenství Pán Ježíš nejuvýstižněji znázornil pojem lidskosti? Luk 10,33.34

V podobenství o dobrém Samaritánovi je nejlépe znázorněn pojem lidskosti. Nejsou dnes možnosti dělat podobně? Nebo snad máme obavy, že když se budeme řídit podle Ježíšových rad, staneme se terčem útoků a nástrah? 1 Jan 4,18.

Pán Ježíš nastínil v podobenství o milosrdném Samaritánovi sebe a své poslání. Satan lidi podvedl, zranil, okradl a zničil. Spasitel se však nad námi v naší beznadějně situaci slitoval. Opustil slávu nebes a přišel nás zachránit. Našel nás umírající a ujal se nás. Uzdravil naše rány. Přioděl nás rouchem své spravedlnosti. Daroval nám bezpečné útočiště a postaral se o nás dokonale sám. Zemřel, aby nás vykoupil.

Které tři třídy lidí představuje podobenství o milosrdném Samaritánovi? Luk 10,30—34

---

5. úkol — dne 30. října 1982

Vzájemné vztahy v církvi

Zákl. verš: Jan 17,21

Bůh si přál, aby v církvi vládla taková jednota jako v nebi. Rozdělený dům Boží nemůže obstát

Jednomyslnost církve je pádným důkazem toho, že Bůh poslal na svět Syna jako vykupitele. Takovému důkazu nemohou světší lidé odporovat. Proto se satan soustavně snaží tuto jednotu a soulad překazit. Nevěřící pozorují mezi vyznavači křesťanství úpadek, rozpory a hádky, znechutí si náboženství, a utvrdí se v nekajícnosti. Bůh nenávidí takové vyznavače pravdy, kteří se nemohou dohodnout. Satan je velký žalobce bratří a používá si takové lidi za své nástroje.

Tvrdíme, že máme více pravdy než ostatní náboženské společnosti. Nevede-li nás to však k většímu posvěcení, k čistšímu a světějšímu životu, nemáme z toho žádný užitek. Bylo by lépe, kdybychom světlo pravdy nepřijali, než abychom tvrdili, že jsme je přijali, a přitom by nás pravda neposvětila.

1. K čemu je přirounána církev jako Boží organizace? 1 Kor 12, 12—14

Bůh miluje pořádek a přesnost. Pozorujeme to na všem, co stvořil. Bůh nám od nevinné krásy růže až po složité systémy vesmírných galaxií, viditelných pouze dalekohledem, dokazuje, že chce, aby se vše dělo slušně a podle pořádku“ (1 Kor 14,40).

Pavel hovoří o této otázce a přirovnává církev k „tělu“ s mnoha „údy“.

„Lidské tělo“ tvoří jeden organismus, skládá se však z různých údů a částí. Ty mají svou určenou funkci, a ve spojení tvoří navzájem soulad. Jednotlivé části těla jsou odlišné a mají rozdílnou podobu, velikost a funkci, ale všechny jsou potřebné. Tak tvoří všechny celé tělo, které řídí hlava. Apoštol představuje církev jako Kristovo tělo. Z toho vyplývá, že existuje jednotné tělo, jehož hlavou je Kristus (1 Kor 1,27; Ef 1,22.23; Kol 1,18—24).

Církev Boží je dnes na zemi proto, aby se sjednotila v činnosti a tvořila příkladnou společnost lidí, kteří se řídí mravním zákoníkem a připravují svět na příchod Páně.

2. Co je poznávacím znamením lásky k Bohu? 1 Jan 4,7.19.20

Je vůbec možné, aby mužové a ženy seděli v jednom sboru a pracovali pro Pána a přitom se nenáviděli? Jednota v církvi začíná v mysli a v srdci jednotlivých členů. Uvedeme pouze několik vlastností, které se mohou uplatnit v dnešní církvi právě tak jako za dnů apoštolů: trpělivost, sebeovládání, bratrská láska, jemnost, čistota. To vše má nesmírnou mravní hodnotu.

Soulad však nenarušuje individualitu. „Kristovo náboženství nevyžaduje od nás, abychom ztratili svůj osobní ráz. Chce pouze, abychom se poněkud přizpůsobili pocitům a způsobům jiných lidí. Náboženské přesvědčení může spojit mnoho lidí, jejichž názory, zvyky a záliby všedního života nejsou jednotné. Hoří-li však v jejich srdci

Kristova láska a očekávají-li stejný nebeský věčný domov, mohou tvořit nejkrásnější a nejrozumnější společenství. Jejich jednota může být předivná.“

Často vznikají spory o věci, které nemají věčnou cenu. Vlastníme-li však Kristovu lásku, můžeme se v církevních otázkách sjednotit (1 Kor 1,10; Řím 15,6; Fil 2,2).

3. Proč mají být věřící mezi sebou jednomyslní? Jan 17,20-21

Kristus si přál a přeje si doposud, abychom byli mezi sebou zajedno tak, jak je on zajedno se svým Otcem.

Co to znamená být „zajedno“? Mám se vzdát své osobnosti a mám žít jako někdo jiný? Rozhodně ne. Poznali jsme již, že Bůh nás stvořil jako rozličné bytosti. Záleží mu však na tom, abychom tvořili jednotu mysli a charakteru, nikoli jednotu osobní. Jednota mysli značí, abychom světu představili upřímnou jednotnou společnost, která by svědčila o tom, že Ježíš je jediným spasitelem člověka. Účel zvěstování je vysvětlovat plán, podle něhož se mohou padlé bytosti stát Božími syny. Mít Ježíšův charakter znamená, každý na svém místě stát se podobným Bohu a opustit bezzákonnost a odboj. To vše se děje ve spolupráci s Bohem, ovšem v rámci naší osobnosti. To je velká svoboda! Je to nebeská svoboda, kterou můžeme zakusit již na tomto světě.

4. Jaký vztah mají mít členové sboru k těm, kteří je vedou? 1 Tes 5,12-13

Jako členové církve, pokřtění (1 Kor 12,13; Sk 2,41) ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého, máme vážnou, ale radostnou odpovědnost za hlásání „radosné zvěsti“ v celém světě.

Žijeme v době svobody a kritiky, proto se nemůžeme divit, že někteří členové posuzují rozhodnutí výboru sboru, bylo-li „správné či nesprávné“. Někdo snad zase uvažuje, proč se na vedoucí místo dostal ten či onen bratr, a někdo „schopnější“ byl opomenut. Nechtějme soudit. Raději se modleme a povzbuzujme naše vedoucí

bratry a projevujeme živý zájem o záležitosti církve (1 Tes 5,26; 2 Tes 3,1; 2 Kor 7,6.7.13).

David je nám dobrým příkladem, jak si máme vedoucí bratry vážit. Nechtěl sáhnout na „pomazaného Páně“, ačkoliv mohl svého nepřítele, Saula, připravit o život (1 Sam 26,9—25). Nezapomeňme, že u kormidla církve je dosud Bůh. Uzná-li, že je nutno vedení vyměnit, zakročí (1 Kor 12,28; Sk 5,33—40). Pracujme proto dobře, mějme své vedoucí bratry v úctě (1 Tim 5,17; Žid 13,7.17) a uplatňujme zásady, vyplývající ze společenství s Duchem Božím (Gal 5,22.23; 2 Petr 1,1—8).

5. V čem, podle slov Kristových, tkví pravá velikost? Mat 20,25—28

Kristus nám dal svým životem i naučením dokonalý příklad nezištné služby, jak si ji představuje Bůh. Bůh nežije sám sobě. Tím, že stvořil svět a dosud vše udržuje, ustavičně slouží druhým. Tento druh služby svěřil Pán Bůh svému Synu. Pán Ježíš byl dán v čelo lidské rodiny, aby nás naučil správně sloužit. Celý jeho život byl řízen zákonem služby. Sloužil všem. Tak prožíval zákon Boží a svým příkladem nám ukázal, jak jej máme zachovávat.

Dějiny nám potvrzují, že panovníci vládli často mocí a násilím. Ale v církvi Boží tomu tak nemůže být. Vedoucí církve mají ostatním sloužit. Jsou to „služebníci“, kteří se snaží svým bližním pomáhat a vyhovět (Mat 25, 34—40; Jak 1,27).

Kvalifikace vedoucích v církvi je velmi pečlivá (1 Tim 3,1—10; Tit 1,6—9; 1 Petr 5,2). Rozhodující je, aby vedoucí bratři byli odpovědní, důvěryhodní a aby rostli v křesťanských ctnostech (Ezdr 8,24—29; 1 Kor 16,3.4; Sk 20,28).

6. Jaký vzájemný vztah měli členové prvotní církve? Sk 2,46.47

V čem je tajemství duchovního oživení v Boží církvi? Jsou to snad peníze či uplatnění na veřejnosti anebo ráz-

né vedení? Toto vše je důležité. Ale Písmo praví: „A na každý den trvajíce JEDNOMYSLNĚ v chrámě, přijímali pokrm s potěšením a sprostností srdce“. Co značí slovo „jednomyslně“? Ve Sk 1,14 a 2,46 to znamená „být jedné mysli“. Povšimněme si velké změny povahy učedníků u večeře Páně a před vylitím Ducha svatého. Před poslední večeří Páně je to bojovnost a nezdravá ctižádost (Luk 22,24). Před vylitím Ducha sv. se toto údobí čekání vyznačovalo klidnou, posvátnou radostí. Zde vidíme počátek jednomyslnosti, jež přinesla po několika málo dnech tak veliké výsledky (Sk 2,1.41).

Jsou snad dnes jiné požadavky? Nepotřebujeme totéž? Čas nezměnil nic na Kristově posledním zaslíbení, že pošle Ducha sv. jako svého zástupce. Není to Boží vinou, že bohatství jeho milosti neplyne na zem. Nepozorujeme-li náležitě splnění tohoto zaslíbení, je to proto, že je dostatečně neocenujeme. Kdyby lidé chtěli, byli by všichni naplněni Duchem.

Činnost, kterou podněcují lidé, je lidská, ale činnost, jež má svůj vznik v Bohu, nemůže být odhadnuta lidskými propočty (Zach 4,6). Možná, že musíme plně porozumět slovu „čkejte“, a mezitím osobně i kolektivně prosit, aby Duch Boží pronikl naši církev.

---

6. úkol — dne 6. listopadu 1982

Vztah křesťanů ke státu

Zákl. verš: Mat 22,21

Veškerá autorita pochází od Boha. Prorok Daniel napsal, že Bůh sesazuje a ustanovuje krále (Dan 2,21). Jsou dvě odlišné oblasti poslušnosti; občanská a nábo-

ženská. Obě by měly být odděleny, aby každý mohl správně plnit své povinnosti vůči oběma.

Člověk má od státu bezpečnost a ochranu. Bez státu a bez zákonů vládl by v životě zákon džungle a slabší by podlehli. Křesťan musí pomáhat státu, aby na světě nevznikl zmatek. Boží dítko se modlí za všechny vládcy.

Křesťan je občanem v nebesích. Ačkoli žije zde na zemi a je poslušen i občanských zákonů, musí mít jeho život takový vliv, aby jeho okolí zatoužilo po nebi.

1. Kde je počáteční zdroj veškeré moci? Řím 13,1.2

Pavel tušil, že ho dá císař Nero popravít, vždyť plše, že „čas mého rozdělení nastává“ (2 Tim 4,6), avšak přesto nabádá k poslušnosti občanské moci. Staví se proti bezzákonnosti a proti nepořádku. Zdůrazňuje, že křesťan má být dobrým občanem. Bůh ustanovil lidskou vládu. Bez toho by mezi lidmi nebyl pořádek, bezpečnost a pokrok.

Jak si křesťan získá přízeň vládnoucí moci? Řím 13,3b.

Bůh ustanovil faraóna na trůn, aby se při něm projevila Boží moc. Faraón se stal nástrojem pro rozhlášení Božího jména, slávy a moci na celém světě (2 Moj 9,16.17). Mohl to činit ochotně nebo nedobrovolně. Dokud Nabuchodonozor nechtěl uznat Boží moc a slávu (Dan 4), byl ponížen.

Kdo dává autoritám, ať dobrým či zlým, moc k vládnutí? Řím 13,1

Kde přijal Pilát moc dle Ježišových slov? Jan 19,10.11

Kdo dohlíží na správu zemských záležitostí? Ž 22,29; Jer 27,5

2. Jaký má být náš vztah k moci vládní a k autoritě náboženské? Mat 22,21

Kristus poukázal názorně na rozdíl, který musí být mezi mocí civilní a náboženskou. Příklad byl jasný. Císař měl svůj úkol a byl ve své oblasti velitelem. Ti, kteří se Krista vyptávali, chtěli, aby je zbavil povinnosti vůči císařovi. Ale Kristus ve své odpovědi zdůraznil, že mají

být poddáni občanské vládě. Současně prohlásil, že také Bůh má své požadavky, a člověk má uposlechnout.

Kdo je vládcem nad pohanskými národy? Ž 47,8.9

„Ten, který sedí nad cherubíny, řídí v zápase a vřavě národů záležitosti této země.“

Bůh dává občanské vládě moc, aby na světě vládla (Řím 13,1).

Jaký osud si připravuje národ, který uznává Boha za svého Pána? Ž 33,12

Jaký osud stihne národ, který Boha přehlíží? Iz 60,12

Stát nemá zasahovat do duchovních otázek, aby si zajistil větší politickou moc. Církev zase nesmí zdůrazňovat své duchovní požadavky tím, že by prováděla politickou kontrolu. Jsou to dvě různé oblasti, a jeden druhému nemá do nich zasahovat.

3. Kdo ustanovuje vládce na zemi? Jer 27,4.5

Božská moc ustanovuje vládce a také je odstraňuje (Dan 2,21). Stát je nástrojem v Božích rukou, a má zabránit zmatku na světě. Vládní činitel plní Boží vůli, když podporuje zákon a pořádek a umožňuje lidem spokojené soužití. Žádný ukázněný občan se nemusí bát vlády, která šíří mír a podporuje dobro (Řím 13,3).

Jak vysvětlil Daniel Nabuchodonozorovo pokoření? Dan 5,20.21

Co vyžaduje Bůh od panovníka? 2 Sam 23,3.4; 2 Par 19,6.7

Mezi nejmilovanější vládce patří ti, kteří si uvědomovali závislost na Bohu. Tak např. miloval lid izraelský Davida, když chodil pokorně s Bohem. Jakmile však začal být k sobě shovívavý, lid ho zdaleka tak nemiloval. Našla se proti Davidovi i opozice a vzpoura.

Mojžíš se stal Božím nástrojem, když dal lidem zákony, které střeží domov i společnost a tvoří základní předpoklad blaha národů. Tyto zásady uznávají dodnes největší mužové světa.

4. Jaká je rada apoštola Pavla věřícím v jejich vztahu k vládním činitelům? 1 Tim 2,1.2

Církev je nabádána, aby se modlila za určité věci. Křesťanský občan se modlí za svoji vlast, aby mohla žít v klidu a míru, bez válek a odboje, bez jakýchkoliv rušivých živlů.

Pavel vyzývá křesťany, aby se modlili za nevěřící pannonníky, i když jsou někdy nepřáteli církve. Církev prosila za své pronásledovatele i v dobách největšího pronásledování.

Jak se choval Pavel před Agrippou? Sk 26,2.3

Povšimněme si Pavla před vladaři. Mluvil před Agrippou zdvořile, avšak s přesvědčivou výmluvností.

Jak se choval Kristus před Pilátem? Luk 23,9–11; Jan 19,9

Pilát žasnul nad neobvyklou trpělivostí Spasitele.

Jak se má chovat křesťan k zákonům své země? 1 Petr 2,13.14; Kaz 8,2

Nesmíme útočit na jednotlivce nebo na zřízení. Musíme jednat tak, abychom nebyli považováni za nepřátele státní správy.

5. Jak formuluje občanské povinnosti křesťana epištola Titovi? Tit 3,1.2

Nový zákon nehlasá anarchii. Život musí být usměrněn; stát je zde proto, aby zaručil a udržel pořádek. Dobrý občan je povinen podřídit se právoplatné autoritě a zákonu (Řím 13,5).

Proč má křesťan platit státu daně? Řím 13,6.7

Každý občan musí svým dílem přispívat na běžná vydání státu.

Jak mohou být křesťané vládě prospěšni? Mat 5,13

Bůh prohlásil: Vy jste sůl světa. Pán nám dal vliv, kterým můžeme sloužit světu k dobrému.

Jak se zachoval Nabuchodonozor, když židovští zajatci poslouchali Boha víc než jeho? Dan 3,28—30. Je povinností křesťanů trvat na uposlechnutí Boha. Zkušenost tří mládenců v ohnivě peci v Babylóně a Daniele v jámě lvové způsobila, že se o moci pravého Boha mluvilo v celém tehdy známém světě.

6. Čeho si má být vědom každý křesťan v otázce svého občanství? Ef 2,19

Kde je naše pravé občanství? Fil 3,20

Křesťan si musí být stále vědom toho, že je občanem nebes. Je však věrným občanem své pozemské vlasti a chová se všude tak, aby jí dělal čest. Náš pozemský život je usměrňován zásadami života, jaký chceme vést v nebesích.

Za koho se křesťan považuje na tomto světě? Žid 11,13

Křesťan nesmí nikdy zapomínat, že je na zemi poutníkem. Bude se vždy snažit zanechat u svých spoluobčanů nejlepší dojem ve prospěch své nebeské vlasti. Tím, že je občanem některé země, není zbaven odpovědnosti ke své nebeské vlasti. Naopak, jako cizinec si je vědom, že ho lidé pozorují mnohem víc. Jako občan nebes musí čekat, že svět bude pozorně sledovat vliv jeho náboženského přesvědčení.

Jak může křesťan umlčet nemoudrou kritiku a zalíbit se svým bližním? 1 Petr 2,15—17

Petr prohlašuje, že křesťan se řídí zákony ze dvou příčin: Jednak to od něho Bůh žádá, a za druhé umlčí předsudky vůči sobě, poněvadž chce dělat jenom dobře.

Občané nebes budou nejlepšími občany země. Chápe-li správně svoji povinnost k Bohu, máme také správnou představu o povinnostech k bližním.

Vztah křesťana k jeho přátelům

Zákl. verš: Přisl 18,24

Přátelství mezi křesťany skýtá neomezené možnosti duchovního rozvoje. Takoví přátelé posilují svoji víru a věrnost, dodávají naději, povzbuzují důvěru.

Ale jsou i taková přátelství, jež mohou vést k záhubě. „Což nevíte, že přátelství světa je nepřitelem Božím? A protož, kdo by chtěl býti přítelem tohoto světa, nepřitelem Božím učiněn bývá“. (Jak 4,4)

Dále je zde problém křesťanské rekreace. V době, kdy je stále více volného času, musíme dobře uvažovat, aby nic nezatlačilo nebo nezměnilo naši víru v Boha.

1. Přál si Pán Ježíš, aby se jeho následovníci izolovali od světa? Jan 17,15—17

Náboženství nás má ve všem usměrňovat a řídit, dokonce i v pocitech. Svěříme-li se bez výhrad Ježíši Kristu a přivlastníme-li si jeho sílu, budeme mít jasný rozhled, budeme umět posoudit charakter člověka, aby nás nemohl zdáním oklamat. Tak se nedopustíme v přátelství omylu. Musíme mít dostatek mravní síly a jemnocitu, abychom snesli i těžké zkoušky bez škody. Budeme-li zásadní, nesvede nás marnost, přepych ani lichocení.

Co chce Písmo zdůraznit, když mluví o světě? 1 Jan 5,19

Bůh si nikdy nepřál, aby se křesťané nějak izolovali v samotě. Mají být na světě, nikoli však ze světa (Mat 5,13—16).

Zaručuje izolace člověku, že se nenakazí hříchem? Mat 15,18—20

Zač se Kristus modlil? Jan 17,16.17

2. *O jakém příkladném přátelství se zmiňuje kniha Samuelova? 1 Sam 18,1–3*

Nezaměňujme přátelství s přívětivostí. Milé, vlídné chování patří mezi křesťanské ctnosti. Kristus měl soucit se zástupcem (Mat 15,32). Byl vlídný k hříšníkům a publikánům a s láskou usiloval o jejich záchranu. Ovšem, jedná-li se o hlubší pouto, o trvalé přátelství, musíme jednat uvážlivě.

Přátelství vzniká při větších společných zájmech, ve chvílích rozhovoru a při společném styku. Přátelé musí být k sobě vzájemně přitahováni a musí jednat dobrovolně.

Čím se vyznačovalo přátelství Davida a Jonaty? 1 Sam 18,3

Byla láska k Bohu součástí tohoto vzácného přátelství?

Jak vyjádřila Rut touhu po hlubším, duchovním přátelství? Rut 1,16–18

Je možné udržovat velké přátelství s nevěřícím bez rizika? Amos 3,3

Co praví Kristus o volbě svých přátel? Jan 15,14–16

Proč je Kristus nazývá přáteli? v.15

3. *V čem se projevuje iniciativa přátelství? 1 Kor 13,1–3*

Křesťan se může pomocí této lásky pohybovat bezpečně ve společnosti, může být dobrým svědkem a pomocníkem, aniž ohrožuje svou duši.

Přívětivost si získává lidská srdce. Naši velcí evangelisté stále zdůrazňují, že jejich úspěch závisí z velké části na tom, jak se členové chovají ke svému okolí.

Co je praveno o lásce v této stati? 1 Kor 13,4–8

Jak dokázal Bůh, že i člověk může mít tuto lásku? Jan 3,16

Čím naplnil Bůh všechny naše potřeby? Řím 5,6–10

Může být účinnost vydávání svědectví a pomáhání bližním závislá na našich pohnutkách? Jak zhodnotíš na základě Pisma různé pohnutky? Mat 23,23; Luk 18,10–14; 10,30–32

4. *Vyhýbal se snad Pán Ježíš radostnému prostředí? Jan 2,1.2.11*

Svět nesmí mít nikdy dojem, že křesťané jsou zachmuřeni, nešťastní lidé. Budeme-li hledět na Krista, poznáme, že je soucitným Vykupitelem a zachytíme v jeho obličeji záblesk světla. Tam, kde vládne jeho duch, je i pokoj. A člověk, který klidně, posvátně důvěřuje Bohu, má i radost. Společenský život podporuje růst víry (Mal 3,16). Chrání před odpadnutím (Žid 10,24.25). Zachraňuje duše (Luk 19,5–7). Uchovává zdraví (Přisl 15,13; 17,22).

Proč vidí většina nevěřících v křesťanském životě samé odříkání a zápor? 1 Kor 2, 12–14

Má se křesťan přece něčeho vstříhat? Kaz 11,9.10; 12,1

5. *Jaký příklad tělesného osvěžení nám dal Pán Ježíš? Mar 6,30–32*

Lidé, kteří pracují tělesně, potřebují osvěžení. Ale mnohem více je potřebují lidé, kteří pracují duševně.

Je nesnadné určit správnou míru rekreace a práce. Každý odpočívá po práci jinak: věnuje se oddechu, uvolnění, pohoví si, nedělá prostě nic. Důležité je, jak se ve svých volných chvílích snažíme obnovit tělesné a duševní síly.

Proč potřebovali učedníci odpočinek? Mar 6,30.31

Myslíte, že jim Ježíš umožnil odpočinek pouze tenkrát? Co postrádali? v.31

Nač nesmíme při své rekreaci zapomínat? Řim 14,7

Může náš způsob prožívání rekreace uškodit duchovnímu životu jiných?

Co říká Písmo o tajném holdování něčemu, zdánlivě nevinnému? Kaz 12,13.14

6. *Jakou směrnicí pro tělesnou rekreaci určuje apoštol Pavel? 1 Kor 6,19.20*

S. Whitcová už v minulém století doporučovala tělesnou rekreaci: „Cvičte na čerstvém vzduchu. Rodiny, žijící ve městě, by měly na chvíli vypřáhnout z tělesné a duševní činnosti a měly by si vyjet do přírody.“ Jak bychom uplatnili tuto radu v dnešní moderní městské společnosti?

Rekreace duchovní, za kterou vdčíme oběti na kříži, proměňuje náš duchovní život. Je to osvěžení na „vnitřním člověku“. Fyzické osvěžení působí zase na náš tělesný život. Duchovní život je však spjat s tělesným (1 Kor 6,19.20).

Jaký cíl má sledovat rekreace? Kaz 2,22—24

Mnoho zdánlivě neškodných věcí vede ke zlému.

Jaké stanovisko zaujme křesťan ke knihám, k rozhlasu, televizi, k filmu a k hudbě? Kdy se to stává zábavou a kdy osvěžením?

Je možné, aby sport, jako lyžování, vodní sporty, tenis atd. vedl k duchovnímu úpadku? A co přihlížení sportu?

---

8. úkol — dne 20. listopadu 1982

Kdo je můj bližní?

Zákl. verš: Sk 17,26.27

Dnešní moderní člověk je uzavřenější, než tomu bylo kdysi. Např. lidé z činžovního domu neznají ani své nejbližší sousedy ze společné chodby.

Ale křesťan nemá být takový. Lidé tvoří jednu rodinu. To hřích vytvořil dělící zeď mezi námi. Předsudky, pýcha, třídní rozdíly, sobectví, netečnost rozšiřují propast mezi sousedy, obcemi a národy. Stačí malá pozornost a projev přátelství, a lhostejnost ustoupí a spojí zdánlivě cizí bytosti.

Naše odpovědnost je jasná. Kristus strhl dělicí hradbu, národnostní předsudky, a učí nás milovat všechny lidi.

1. Je před Bohem nějaký rozdíl mezi lidmi? Řim 3,9.22.23

Křesťanské učení, že všichni lidé jsou si před Bohem rovni, postavilo křesťanské reformátory do popředí boje proti otroctví a rasovým předsudkům. Nemůžeme si dovolit považovat někoho za podřadnějšího. Bylo by to na úkor našeho duchovního života.

Jak zní královský zákon? Čím jej porušujeme? Jak 2,8.9

Proč je tento příkaz označen jako součást „královského“ zákona?

Král nebo panovník musí být ke svým poddaným nestranný. Boží láska je nestranná, a taková musí být i naše láska.

Co způsobilo rozdělení lidského rodu na rasy? 1 Moj 10,1—9

Někdy máme pocit, že můžeme snáze milovat lidi někde za mořem a také pro ně pracovat. Ale v první řadě máme odpovědnost za lidi kolem sebe (Sk 1,8). Ježíš řešil problém sporu mezi občany téže obce.

Jak se máme podle Ježíšových slov chovat k těm, kteří nenávidí? Mat 5,43—45

2. Ve kterém podobenství poukázal Kristus na podstatu křesťanství? Luk 10,30—34

Samaritán nepřemítal, je-li ten zraněný cizinec, Žid nebo pohan. Měl o něj zájem. Nedbal na to, že se zdržuje na místě, kde mohl být sám ohrožen. Stačilo mu, že viděl člověka v bídě a utrpení.

Bůh dal Petrovi vidění o prostěradle, plném nejrůznějších živočichů. Čemu ho tím chtěl naučit? Sk 10,34.35

Znamená to, že Bohu jsou všichni lidé stejně milí?

Mají všechny naše dobré skutky sledovat spasení jiných? 1 Kor 9,19—23

Jak máme projevit zájem o lidi, kteří mají různé sociální problémy? Gal 6,7.9.10

3. Jak představil Mojžiš Hospodina v jeho vztahu k člověku? 5 Moj 10,17—19

Boží způsob vytváření dobrého sousedství se týká všech lidí. Všichni jsou jako naši sousedé, ať už lidé ve vedlejších dveřích, ve druhé ulici, na druhé straně města nebo třeba za mořem. Nezapomeňme ani na své příbuzné a na všechny členy sboru.

Přednost je spojena se zodpovědností. Tuto zodpovědnost mají všechny dítky Boží. V lidském kolektivu se vyskytují nejrůznější schopnosti, jež tvoří dokonalý celek. I církev Boží se skládá z různě nadaných mužů a žen, bez třídních a společenských rozdílů. Nesmíme přezírat žádnou část velkého Božího díla, ať už se v něm uplatňují vznešené nebo prosté prostředky. Všichni se musí zapojit, aby šířili světlo podle svých schopností.

Jakou přednost dostal Boží lid? Gal 3,28.29

Jsme Božím vyvoleným lidem. Jaká odpovědnost je spojena s touto předností? Jak 1,27

Naší povinností je, abychom žili v míru se všemi lidmi a abychom respektovali vládu (Řim 13,1—8). Máme být služebníky všech lidí (1 Kor 9,19).

Na jaké další odpovědnosti jsi přišel při zkoumání bible?

4. Co dále vyplývá z našeho křesťanského vztahu k bližním? Řim 10,13—15

Radostná zvěst, kterou jako Boží lid přinášíme, umožňuje našim přátelům a bližním vysvobození z hříchů. Členové církve ostatků, kteří toto poselství šíří, musí dobře znát Písmo. Poselství musí být rozhlášeno všemi možnými prostředky a musí využít schopností všech jedinců. Zvěstování poselství církve jakožto celku musí zářit tak, aby je nezastínily chyby a nesprávnosti jejích členů.

Jak jsou pojmenováni lidé, kteří hlásají toto vysvobození? Joel 2,32

Zamysli se nad tím, kdy se má naplnit verš Joel 2,28—31. Petr se na něj odvolával o letnicích (Sk 2,17—21). Podle čeho vidíme, že se to má docela naplnit v čase konce? Joel 2,28—32; Mat 24,29.30

Máme při dokonání díla čekat na sérii zázraků? Petr viděl u sebe a u spoluvěřících splnění Joelova proroctví. Čím je naplnili?

Je to v naší moci, abychom měli podíl na splnění tohoto proroctví?

5. Které vlastnosti vyzdvihuje apoštol Pavel u věřících v Macedonii? 2 Kor 8,2.3.5

Naše dobré skutky mají vliv na spasení ostatních (1 Petr 2,12)

Povšimni si, jak nás Kristus nabádá, abychom se osobně zapojili ke konání dobrých skutků (Mat 25,35—46). Bůh potřebuje naše prostředky, naše dobročinná střediska. Potřebuje naše nemocnice, lékařské misijní stanice a pomocná střediska. Nejvíce však potřebuje, abychom se zapojili sami, abychom se mu zasvětili. Ale právě tak, jako Bůh nás potřebuje pro dokonání díla, potřebujeme i my tuto osobní zkušenost.

Jaké náboženství se Pánu líbí? Iz 58,6.7

Povšimni si, že se to týká jeho lidu, který zachovává přikázání, v.13.14. Doma i za mořem je tolik volání o pomoc, že církev by na to bez Boží pomoci nestačila.

Co řekl Pavel o finančním stavu sborů v Macedonii? 2 Kor 8,1.2

Co nahradilo jejich hmotnou chudobu? v.5

Jak se můžeme zbavit svého sobeckého „já“ a obětovat se pro druhé? v.5

6. Co má být pohnutkou ke každému našemu jednání s lidmi? Jan 15,12.13

Opravdový křesťan jedná vždy z lásky. Položit za druhého svůj život, to nemusí vždy znamenat zemřít za

druhé statečnou nebo mučednickou smrtí. Znamená to také soustavné sebeobětování ve prospěch ostatních a pro jejich spasení. Tak jednal Kristus.

Láska není jen vroucí cit. Obsahuje též dobré skutky (Jak 1,27), využívá příležitosti ke konání dobra (Gal 6,10). Znamená to i milovat ty, kteří nás nenávidí (Mat 5,44–47). Láska — to je Kristův život v nás.

Jak můžeme tuto lásku rozhojnit? Kde to začíná? 1 Jan 4,17.19

Zamysli se nad biblickou definicí lásky! 1 Kor 13,4–8
Jak uplatníme prakticky lásku ve svém okolí? Pamatuj na hlavní zásady, které určují náš vztah k lidem: „nezpouzí se“ (jiný překlad: „nedá se snadno vyprovokovat“), „raduje se v pravdě“, „všeho se naděje“.

Jaké falešné pohnutky mohou vést ke konání dobra? Mat 6,2–4

---

9. úkol — dne 27. listopadu 1982

Velká odpovědnost

Zákl. verš: Mar 16,15

První naší povinností je zvěstovat evangelium všemu světu. Někteří lidé uvěří, jiní nikoli. Máme však zaslíbení, že až bude úkol zvěstování ukončen, „přijde skonání“. Evangelium je učením církve. Je však i prostředkem k ukončení díla. Otázku evangelizace světa musíme brát velmi vážně, abychom mohli rychleji dospět k závěru. Nesmíme však zapomínat na duchovní přípravu, abychom tohoto cíle dosáhli.

Pán čeká již dlouho, kdy bude celá církev prodchnuta

duchem služby, kdy všichni budou podle svých možností pracovat pro Pána. Splní-li členové Boží církve příkaz Kristův a budou pracovat doma i za mořem, bude záhy svět varován, a Pán Ježíš se vrátí na tuto zemi s mocí a slávou velikou.

1. Co všechno je zahrnuto v Kristově příkazu „Jděte“? Mat 28,19—20

Ježíšův příkaz o evangelizaci je jasný jako ostatní jeho příkazy. Ačkoli určitá evangelizace byla i v době Starého zákona, je Kristovo pojetí evangelizace nové v tom, že každý jednotlivec je pověřen k činnosti. Znamená to víc, než chodit pouze do sboru, i když to budí dojem zbožnosti a dobroty. Je nutno jít na cesty a mezi ploty a zvát, aby i druzí vešli.

Jaké stanovisko zastává v tomto pověření Bůh? 2 Petr 3,9

Jedině Kristovo jméno nám dává spasení (Sk 4,12). Až svět uslyší poselství o Kristově zachraňující lásce, až všichni budou mít možnost slyšet o pravdě a rozhodnout se, může Bůh právem uzavřít dobu milosti pro svět.

Stačí pouze kázání evangelia bez aktivního vyhledávání ztracených? Mar 16,15

2. Kdo? Já? 2 Kor 5,18—20

Nové stvoření cítí odpovědnost za jiné (2 Kor 5,18). Tento důsledek obrácení se musí projevit u všech nás. Tím se světu neodcizíme, nýbrž se mu tím více přiblížíme.

Co je to „slovo smíření“?

Pavel považoval evangelizaci za Boží pobídnutí. Prosil Boha, aby se zjevoval v jeho životě (Gal 1,15.16).

Co má při nás nastat, když Kristus naplní náš život? 1 Kor 2,2

Šíření evangelia znamenalo pro Pavla více než jeho učenost (1 Kor 2,4.5).

*Jak naléhavě má křesťan toužit po rozšíření evangelia?
1 Kor 9,16.19*

Stovky, ba tisíce lidí, kteří slyšeli poselství o spasení, stojí dosud nečinně „na tržišti“, ačkoli by měli pracovat. Těm Kristus praví: „Proč zde stojíte nečinně“ a dodává: „Jděte i vy na mou vinici.“

Pomáhejme všem, kteří pomoci potřebují a snažme se horlivě a nezištně zmírnit bídu trpícího lidstva. V tomto díle zakusíme velké požehnání. Vliv této činnosti je neodolatelný, a lidé tím budou získáni pro Vykupitele. Praktické provádění Spasitelova příkazu je také poselstvím evangelia. Musíme vynaložit velké úsilí, ale vyplatí se to — hynoucí duše budou zachráněny.

*3. Co se nedostává mnohým bohatým na tomto světě?
Mat 6,20.21*

„Viděla jsem, že někteří zdánliví vyznavači Krista se snaží tak horlivě o získání světského majetku, že se přestanou zajímat o nebesa, chovají se jako svět, a Bůh je považuje za součást nevěřícího světa. Oni sice tvrdí, že usilují o nesmrtelnou korunu, o poklad v nebesích, ale zajímají se především o získání pozemských pokladů.“

Bohatý mládenec se nemohl odpoutat od svého sobectví a nedokázal sloužit Bohu. Nedopřejeme-li jiným evangelium pro svou sobeckost, dáváme přednost světu před nebesy.

Kdo nám dává blahobyt? 5 Moj 8,18

*Jak se má evangelium šířit a čím má být evangelium
vydržováno podle Božího příkazu? Mal 3,8—10*

Co to znamená „potrava v domě mém“?

Dříve to znamenalo udržování služeb, poukazujících na Krista, potom udržování svědků pravdy mezi národy, sousedícími s Izraelem. Podle novozákonního pojetí rozumíme „potravou v domě mém“ udržování Božích svědků po celém světě.

Přinesl i Bůh nějakou obět? Jaké ujištění máme, jde-li cestou nesobeckou? Řím 8,32

4. *Kde je dnes misijní pole? Zjev 7,9*

Po zklamání r. 1844 měli někteří průkopníci velmi omezený rozhled. Měli dojem, že dveře milosti se již uzavřely. Pokyny Ducha prorockého na základě bible rozšířily obzor mladé církve. Během několika měsíců uznali zvětšující se odpovědnost, která se záhy týkala celého světa. Dnes již má téměř celý svět možnost slyšet poselství tou či onou formou. Toto mocné dílo pro Pána vzniklo sebezapřením doma i v dáli.

Komu platí poselství prvního anděla? Zjev 14,6

Znamená přítomnost církve v té či oné zemi, že dílo tam je již dokonáno? Povšimni si vzrůstajícího rozmachu poselství evangelia: národy, pokolení, jazyky, lidé.

Jak bude satan ovládat lidi v čase konce? Zjev 13,8.16

Jak nám Bůh umožňuje, abychom mohli hynoucímu světu pomoci? Zjev 7,1—3

Kdo má světu pomáhat? Zjev 12,7

Zjev 7,9 poukazuje na „veliký zástup“. Dnes se nám konečně podařilo obsáhnout celý svět, a tím splnit požadavky prorocství. Bůh hledá své věrné ostatky, množství věřících.

5. *Co slibuje Pán všem učitelům evangelia? Dan 12,3.4*

Počet obyvatel na světě se denně rozrůstá průměrně více než o dva lidi za vteřinu. Zdá se, že naše největší úsilí naráží na velkou netečnost a na předsudky. Ale Bůh mluví o těch, kteří obrátí m n o h é k spravedlnosti.

Znalost prorocství, zvláště Danielovo prorocství a Zjevení, semklo nás jako lid. Bůh nám umožňuje, abychom rozuměli prorocké řeči a přispívá nám tak na pomoc. Vynálezy moderních masových prostředků, jako je rozhlas, televize a tisk, pomáhají v dokončení díla.

Co učinil Bůh v době, když prvotní církev stála před úkolem evangelizace světa? Sk 2,2—4. Obdrželi potřebný dar cizích jazyků. Co potřebujeme my dnes?

*Oč usiluje satan zoufale v posledních dnech? Zj 12,17
Jak pomáhá Bůh svému lidu za těchto útoků? Zj 18,
1—4*

6. A co dál? Ozeáš 6,3

Bůh nás ujišťuje, že vyslyší volání svého lidu a naplní ho Duchem.

Jak se připravovali učedníci na dar letnic? Sk 2,1—4

Hlavní jejich starostí a modlitbou bylo, jak mají splnit Kristovu výzvu (Sk 1,8).

*Jaké místo zaujímá osobní svědectví v Božím plánu?
Sk 8,26.27*

Služebnice Páně mluví o lidu, který chodí s radostnou tváří „od dveří ke dveřím“. Praví, že naší povinností je jít s Božím slovem „ke každému člověku“ (2 Petr 3,11.12).

Jak nás odmění nebesa, snažíme-li se co nejvíc o rozmach Božího království? Luk 15,7. Jaká odměna čeká na věrného služebníka? Ž 126,5.6 — radost v nebesích, radost na zemi.

Konečnou odměnu obdržíme při Kristově příchodu, ale upřímná služba Bohu přináší odměnu již v tomto životě.

---

10. úkol — dne 4. prosince 1982

Vztah křesťana k rasové otázce

Zákl. verš: Řím 1,14—16

Satan se soustřeďuje na to, jak by překazil rozvoj díla evangelia. Jeho velmi účinnou zbraní je rasová nenávisť. Ta brzdí dílo spravedlnosti, poněvadž se týká citů člověka. Sobectví církve je velkým hříchem. Rasové a národnostní

rozdíly snadno zničí lásku k bližnímu a znovuvytvářejí rozdělání, které Kristus svou smrtí na kříži odstraní.

Bůh neuznává rozdíly národnosti, rasy či společenské třídy. On stvořil všechno lidstvo. Stvoření i vykoupení spojilo všechny lidi v jedno. Kristus přišel zbořit dělicí hradby a otevřít všechna oddělení chrámu, aby každý člověk měl volný přístup k Bohu. „V Kristu není Žid ani Řek, otrok ani svobodný.“

Kdo se sklání před oltářem rasismu, nemůže splnit Kristův velký příkaz. Dílo bude dokončeno teprve tehdy, když lid Boží bude ochoten zanést radostné zvěsti všemu stvoření.

1. Komu bylo určeno spasení a Boží láska? Mat 28,19.20

Může neobrácený člověk splnit Kristův příkaz a rozšířit poselství naděje všemu stvoření? To je vyloučeno. Tento příkaz platí jen pro obrácené muže a ženy.

Pouze obrácený člověk dokáže jít v Ježíšově jménu a zvat jiné ke Kristu. To je povinnost všech obrácených.

Jakmile se člověk obrátí, podřídí sobectví i pýchu velké zásadě lásky (Jan 13,35).

Když Duch svatý ovládne člověka, začne člověk milovat tak, jak miluje Bůh (Řím 5,5).

Když dojde k vylití Ducha svatého, zvítězí člověk nad předsudky a bude usilovat o spasení lidských duší. V mysli bude vládnout Bůh. Lidé začnou milovat tak jako Kristus.

Nenávist a předsudky pocházejí z ďábla, a musí být vykořeněny. Kristus neříká, že tyto hříchy máme až za dlouho odstranit. Nabízí nám vítězství nad zlem ihned. Dejme si pozor, abychom neposilovali předsudky, které měly zmizet už tenkrát, když nás Kristus osvobodil z otroctví hříchu.

Co dokazuje člověk, který chová předsudky nebo nenávist? 1 Jan 4,20.21

2. Jak potvrzuje Písmo rovnost všech ras? 1 Moj 1,27; Sk 17,26; Gal 3,26—29

Mnozí zkoumají historii o antropologii v marné naději, že objeví tajný klíč rozdílu mezi rasami. Slovo Boží potírá všechny teorie, filozofie a „ismy“. Spasitel prohlásil učedníkům: „Vy všichni bratři jste.“ Bůh je naším pravým Otcem a každý je strážným svého bratra.

Všichni lidé pocházejí z Adama a Evy, později z Chama, Sema a Jafeta — tito tři bratři byli synové Noé (Mal 2,10).

Čím se stávají vírou v Krista všichni lidé? Gal 3,26
—29

Lidé jsou od přírody tělesní bratři. Jakmile se staneme křesťany, stáváme se bratry v Pánu. Dvacáté století se snaží razit heslo „bratři v Pánu“, ale zapomíná, že jsme „tělesní bratři“. To patří k sobě a tvoří to nedílnou část poselství evangelia.

Jakmile se hříšník obrátí, přijímá Ducha svatého a stává se Božím dítkem, aby mohl být členem společnosti vykoupených. Stává se Kristovým spoludědicem. Každý, kdo se odevzdá Kristu, kdo slyší pravdu a je jí poslušen, stává se členem jedné rodiny. Všichni jsou zajedno v Kristu.

3. Jak dokázal Pán, že nemá k lidem předsudky? Jan 4,9.10

Pán Ježíš sice opustil krajinu u Jordánu, aby se vyhnul sporům o křest, ale stávající předsudky mu nezabránily, aby posloužil Samaritánům. Z Judstva vedly do Galileje dvě cesty. Jedna vedla Samařím, druhá byla dvakrát tak dlouhá a vyhnula se Samaří. Puntičkářští Židé volili delší cestu, aby se nemuseli setkat se Samaritány. Pán Ježíš však si vybral cestu Samařím. Nedopustil, aby rasové hranice překazily jeho dílo.

Pán Ježíš začal bořit dělicí zeď mezi Židy a pohany, a hlásal spasení světu. Ač sám Žid, stýkal se klidně se Samaritány, a vyvrátil tak farizejské zvyky svého národa. Nedbal na předsudky a přijímal pohostinství tohoto zavrženého lidu. Spal pod jejich střechou, jedl s nimi u stolu

— jedl pokrm, který vlastnoručně chystali — učil v jejich ulicích a choval se k nim nanejvýš vlídně a zdvořile.

Jak se zachoval Kristus k „nenáviděnému“ Římanu? Luk 7,1—10

Jaké naučení dal Spasitel v příběhu o milosrdném Samaritánu? Luk 10,30—37

Jak se ztotožňuje Pán Ježíš s těmi, kteří jsou na světě považováni za ty nejposlednější? Mat 25,44.45

4. Jaké byly mezilidské vztahy v prvotní církvi? Sk 10,25—28

Petrova zkušenost ukazuje, že křesťan by mohl mít rasové předsudky. Je-li však upřímným křesťanem, Bůh ho osvítí, a on se předsudků vzdá, tak jako musí zvítězit i nad ostatními hříchy.

Petr dostal přípravné vidění, aby uposlechl Božího příkazu. Uposlechl. Velkou tragédií člověka není to, že žije v hříchu, nýbrž že nechce svůj stav opustit a jít ke světlu.

Jak přijali ostatní věřící zprávu, že Petr navštívil Kornélia? Sk 11,1.2

Jak to dopadlo? v.18

Uveď Pavlovo stanovisko po obrácení. Ef 2,14

Co říkal Pavel, když Petr dělal kompromis v otázce oddělování? Gal 2,11

Petr kázal Kornéliovi, Filip vysvětlil Písmo Ethiopskému, Pavel roznášel evangelium jednomu národu po druhém. Bylo to proto, že poznali, že v Kristu není Žid ani Řek, otrok ani svobodný, nýbrž že všichni jsou jedno.

5. Jaká je odpovědnost církve poslední doby? Mat 24,14

Naléhavé trojandělské poselství se musí dostat do všech končin světa. Bůh nás povolal, abychom je hlásali všem národům, pokolením, jazykům a lidem. Dílo nebude ukončeno, dokud všichni neuslyší varování a poselství naděje ze Zjev 14,6—12.

Povšimněme si stanoviska Výkonného výboru Generální

konference adventistů s. d. z podzimního zasedání v říjnu r. 1961:

„Církev adventistů s. d. je církví světovou. Adventisté s. d. převzali úkol zvěstování evangelia všem jazykům i národům. Jsou přesvědčeni, že všichni lidé jsou z jedné krve a mají stejnou naději na věčný život v nebeském království.

Příliš dlouho jsme zanedbávali Mistrovu radu a pracovali nahodile. Mnohem snadnější je svítit sobotu než milovat nepřítele. Snadněji dám desátky, než abych dobrořečil tomu, kdo mne proklíná. Mnohem pohodlněji je jít na modlitebné shromáždění, než činit dobro těm, kteří nás zlomyslně využívají. Mnohem lehčí je odříkat se v jídle, než odpouštět „sedmedesátkrát sedmkrát“. Jinými slovy řečeno: milovat druhého není snadné. Ovšem. Kristus uznává jedinou pohnutku poslušnosti — lásku.

Co učiní láska? 1 Kor 13,7.8

Jaké pohnutky nás vedou k uposlechnutí Božího příkazu? Jan 14,15

6. Ze kterých národností a ras jsou věřící, které Jan viděl zachráněné před Božím trůnem? Zjev 7,9

Hlasy neshody umlkly. Všechny urážky přestaly. Ozývá se jediný hlas a všechen lid povstává. Jeden lid z mnoha. Ze všech čtyř končin země začíná vítězoslavný pochod vykoupených, kteří se setkávají s Pánem. Obyvatelé arktických pustin a vyprahlých pouští, lidé z věčně zelených džunglí a obyvatelé velkoměst — jeden lid! Jeden lid ze všech národů, pokolení a jazyků bude žít v dokonalé zemi, poněvadž se již zde naučili žít v souladu. Dokázali milovat. Evangelium lásky a společné naděje je vyvedlo z chaosu a nenávisti a spojilo v jedno.

Kdo zdědí zemi? Mat 5,5

Kdo bude vládnout v spravedlnosti? Zach 14,4.5.9

Koho budou všichni uctívat? Zjev 15,4

Jak máme žít, když máme naději na jednotu v nebesích? 1 Petr 1,22.23

Satanovo ničivé dílo je navždy skončeno. Přosazoval svou vůli po šest tisíc let, naplňoval zemi bídou a působil celému vesmíru žal. Celé stvoření vzdychalo a pracovalo společně v bolesti. Boží stvoření je provždy zbaveno jeho přítomnosti i pokušení. „Odpočívá, je v pokoji všechna země, zvučně prozpěvují“ Iz 14,7. Celý věrný vesmír pje píseň chvály a vítězství. Hlas velikého zástupu, jako zvuk vod mnohých a jako hlas hromobití, volá: „Haleluja, kraluje Pán Bůh náš všemohoucí.“

---

11. úkol — dne 11. prosince 1982

Rovnost věřících

Zákl. verš: Gal 3,26

Ve světě, kde vládne chlad a lhostejnost, panuje názor, že Bůh není zdrojem útěchy a síly. Lidé se posuzují podle majetku, postavení nebo rasy. Podle lidí „vládne moc“. Ale u Boha tomu tak není. Jeho požadavek je úroveň bezúhonné mravnosti; a těm, kteří o tuto úroveň z jeho milosti usilují, dává sám sílu.

Zatouží-li člověk po Bohu, vyzná-li své hříchy a chopí se Boží milosti, stává se Božím synem, rovnoprávným s ostatními jeho dětmi. Nezáleží na tom, kde a za jakých okolností se narodil — zda je bohatý či chudý, jaké je národnosti a rasy; je-li poslušným křesťanem, je v očích nebes „veliký“.

Každý má u Boha takovou cenu, nakolik se v jeho duši zrcadlí Boží obraz. Jeho charakter mohl být v minulosti znetvořený, snad byl pro lidi vyvrhelem; jakmile však Kristova milost ovládla jeho duši, promění jeho charakter a povznese ho ze stavu bídy, ponížení a ubohosti. Milost

Boží dokáže povznést, zušlechtit, zjemnit a posvětit i nejslabšího člověka. Tato rovnost před Bohem je nadějí dítek Božích na celém světě.

1. Z čeho vyplývá rovnost všech lidí? Řím 2,11

Všichni lidé jsou stvořeni jako rovnocenné bytosti a jsou si rovni i pak, když se v Kristu znovuzrodí. Nemusí mít stejný majetek, příležitosti a nadání; ale jako lidé jsou v očích Božích rovni. Kristus spatřoval ve všech lidech, i v těch nejubožejších, Boží dědictví a byl by zemřel za jednoho z nich právě tak, jako zemřel za všechny.

Bůh nenávidí kastovnictví a ignoruje je. V jeho očích mají duše všech lidí stejnou hodnotu.

Čím se stáváme, jsme-li straničtí? Jak 2,1—4

Jak si máme vážit ostatních? Fil 2,3

Pocity nadřazenosti a méněcennosti slouží výborně satanově cíli. Z něho pocházejí všechny tyto zlé vlastnosti. Člověk, který má pocit méněcennosti, nemůže pochopit, jakou cenu má jeho duše a předivná Boží milost. Ten, kdo se cítí nadřazen, nemůže nikdy milovat tak, jako miloval Kristus. Nepochopí, jak je nutné, aby se sklonil k zástupům ušlápnutých a potupených duší, za něž Kristus zemřel.

Co radí Pavel těm, na něž dotírá pokušení pýchy a předsudků? Řím 12,16

2. Jak má o sobě smýšlet Kristův následovník? Řím 12,3

Nový český překlad zní: „...smýšlej o sobě střízlivě“, tj. nebuď pyšný a nemysli si o sobě mnoho! Lidská povaha, lidské já, je velkým nepřítelem. Neobrácená povaha se projevuje ve všech bojích života. V tom případě je „já“ člověka kritické a chladné ke každému, kdo se mu neklaní a nelichotí mu.

Je odsouzeno! Luk 14,11

Nemiluje. 1 Kor 13,5

Vnějších nepřátel se bát nemusíme. Musíme však zápasit s neposvěceným „já“. Zvítězíme-li sami nad sebou,

stáváme se v Kristu, který nás miluje, víc než vítězi.

I řekl Ježíš svým učedníkům: „Chce-li kdo za mnou přijít, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne“ (Mat 16,24).

Kristus neuznával rozdíly národnostní, třídní ani náboženské. Farizeové a zákoníci chtěli z darů nebes vytvořit místní a národní požehnání a vyloučili ostatní členy Boží rodiny na světě. Ale Kristus přišel strhnout všechny dělící přehrady. Chtěl ukázat, že dar jeho milosti a láska je právě tak přístupný jako vzduch, světlo nebo osvěžující déšť.

Co dokazuje, že máme pracovat na záchraně duší všech společenských vrstev? Luk 14,23. Jaký bude výsledek? Ž 102,6

3. Z čeho pramení společenství dítek Božích? Gal 3,26–29

Satan má velký užitek z toho, když se mu podaří rozsevat různicе mezi lidmi, z nichž se pak vyvinou spory, nenávisť, rasové problémy a diskriminace, útisk, nátlak, vykořisťování a válka. Satan nenávidí, je-li mezi členy církve duch lásky a jednoty. „Nyní synové Boží jste.“ Všechny ctěte, bratrstvo milujte“ (1 Petr 2,17). Bratrstvo svatých je spjato tajemným poutem božské lásky, které je silnější než svazky příbuzenské (Řím 12,10).

„Všichni vy zajisté jste bratři“, prohlásil Kristus. Nyní ctěte 1 Jan 3,14

Pocity nadřazenosti a sobectví jsou příliš těžkým břemenem.

Co je důkazem, že jsme Ježíšovými učedníky? Jan 13,35

Po čem toužil Pán Ježíš nejvíce? Jan 17,21

Jak se máme zachovat, ublíží-li nám bratr v Pánu? 1 Kor 6,1–6

4. Znamená rovnost před Bohem i stejné schopnosti? 1 Kor 12,4–6

Před Bohem jsme si všichni rovni, ale nemusíme mít stejné schopnosti. Člověk nemá právo vychloubat se dary,

teré převzal od Pána nebo od rodičů či prostředí. Veliký je teprve podle toho, jak svěřených schopností využívá a jak je rozvíjí. Ten, kdo má jen jeden dar, ale používá ho cele k Boží slávě, je v očích Božích větší než ten, kdo má mnoho hřiven, ale nezasvětil je nezištné službě. Člověk, který měl v podobnosti jen jednu hřivnu, nebyl odsouzen proto, že měl jen jeden dar, nýbrž proto, že ho správně nevyužil (Řím 12,3—8).

Využití dary se rozmnoží. Úspěch nevzniká náhodou či snad předurčením; je to výsledek Boží prozřetelnosti, odměna víry a rozhledu, ctivosti a vytrvalého úsilí. Pán chce, abychom využívali každého daru. Budeme-li to činit, budeme mít stále větší dary.

Kde je zdroj všech našich schopností a všeho, co vlastníme? 1 Par 29,14

Podle čeho budeme muset vydat počet? Luk 12,48

Jaký cíl nám vytýčil Spasitel? Mat 5,3

5. *Co nás má chránit před duchovní pýchou? Řím 15,1*

V očích Božích jsme si všichni rovni. Rozdíl vzniká často jen různými příležitostmi, jako je vzdělání, majetek a nejvíc spasitelná pravda. Kdo má takové přednosti, má požehnání Boží; ať se těmi dary nechlubí. Naopak, má si v bohabojné pokoře uvědomovat, že Bůh je „dárcem každého dobrého a dokonalého daru“. A má být tím laskavější a soucitnější k těm, kteří nejsou tak šťastni anebo jsou všelijak postiženi.

Nikdo si nevybírámísto narození, své rodiče, svoji rasu. Jak je to bláhové vinit někoho z případných nevýhod, které tím způsobem získal. Naopak, musíme si uvědomovat, že v očích Božích jsou si všichni rovni a že jsou potřební kolem nás. Bezbožní jsou zkouškou našeho charakteru a naší odpovědnosti za druhé. Nebýt Boží milosti, byli bychom na tom hůře než oni.

Za co vše jsme odpovědní? Mat 25,21—27

Jak posoudí Bůh zanedbání chudých a ubohých? v.40

Sobectví je vlastně zkaženost. Národy, rodiny a jedinci vidí často jen sebe. Člověk chce ovládat ostatní. Ve svém sobectví se odděluje od Boha i od bližních a řídí se svými neukázněnými náklonnostmi.

6. Komu vděčíme za své bohatství? 2 Kor 8,9

Kristus byl a je bezúhonným příkladem nezištnosti (Fil 2,5—8).

Nemůžeme ani pochopit, jak se ponížil! Velký Bůh-Stvořitel se pokořil, aby nás zachránil. Všichni lidé si byli v jeho očích rovni. Jakmile někoho získal, povznesl ho, zušlechtil a prohlásil ho za svého syna. Všem svým následovníkům řekl: „Vy všichni jste bratři.“

Prostý lid mu naslouchal s radostí, poněvadž nebyl pyšný a odměřený, samolibý a vybíravý v lidech. Dával všem znát, že jsou užiteční a že je miluje. Když dal svým učedníkům evangelizační pověření, vyslal je do celého světa. Evangelium se dostalo ke všem třídám lidí. Hlásalo svobodu a bratrství. Zdůrazňovalo, že v Kristu není ani Žid ani Řek, otrok ani svobodný“. Všichni jsou j e d n o.

Jakou radu dal domýšlivým? Mat 23,11.12

Ježíšův život a jeho učení byly přímým protikladem sobectví, rasismu, diskriminace a pocitu nadřazenosti. S radostí se ujímá „nicotných“ a vytváří z nich „něco“. Ujímá se nižšího, nejušlápnutějšího a degradovaného člověka, kterého nikdo nemá rád a nestojí o něho, aby z něho vytvořil trofej, příklad své mocné milosti.

Křesťan a svět kolem něho

Zákl. verš: Jan 17,15

Svět dnes musí řešit mnoho sociálních problémů, které byly dříve přehlíženy. Patří sem chudoba, vzdělání, hlad, rasová otázka, přelidnění, rozdělování země, zásobování a zaměstnání.

Křesťan se táže: „Jak mohu pomoci já? Kde je řešení těchto otázek?“

Náš úkol nám klade na srdce, že křesťan je dítkem Božím.

Před námi křesťany je velký úkol — rozšířit co nejrychleji Boží království, jak nám to Kristus přikázal. Evangelium má spět od vítězství k vítězství. „A království pode vším nebem dáno bude svatým Nejvyššího a oni ujmou království a vládnouti budou v něm věčně.“

1. Proč je křesťan Božím vlastnictvím? 1 Kor 6,20

Kéž lépe pochopíme, jak velkou cenu musel Pán Bůh zaplatit za naše vykoupení! Pavel prohlašuje: „Nebo koupili jste za mzdu.“ A je tomu tak. Vždyť jednorozený Syn Boží zaplatil za nás svým životem. Zamysleme se nad tím. Můžeme zamítnout Kristovo pozvání; můžeme přehlížet jeho nabídku milosti a odpuštění; přesto se nic nemění na skutečnosti, že za nás všechny zaplatil Syn Boží svojí drahou krví.

Proč zaplatil Bůh tak velkou cenu za hříšníky? Jan 3,16

Co očekává Pavel od křesťana, který byl tak draze vykoupěn? 1 Kor 6,20. Lid, vykoupěný Kristovou krví, oslaví Boha tím, že bude usilovat o blaho svých bližních (Ž 116,12).

*Jak může křesťan oslavit Boha a dokázat své uřednictví?
Co budou činit nevěřící, když uvidí dobré skutky křesťana? Mat 5,16; 1 Petr 2,12*

Bude-li křesťan žít Kristovým životem, přiblíží se nebe k lidem natolik, že v každé duši, v níž Spasitel přebývá, bude zjevná vnitřní krása. Lidé budou touto Kristovou slávou v člověku okouzleni, a mnozí budou získáni pro Pána; jejich chvalozpěvy a díkyvdání se ponесou slavně zpět k velkému Dárci.

To největší, co můžeme na tomto světě dokázat, je: oslavit Boha Kristovým charakterem v životě.

2. Co znamená: „Na světě, ne však ze světa“? Jan 17,15

Bůh očekává od svých následovníků, aby měli jinou úroveň než nevěřící. Proto se křesťan často nemůže podílet na činnosti svého okolí.

*Jaký má být náš vztah ke světu podle ap. Pavla?
2 Kor 6,17*

Zásady a zájmy Kristových následovníků se musí lišit od světských, ovšem nesmějí je vést k izolaci. Spasitel se stýkal s lidmi neustále. Nepodporoval je v ničem, co by nebylo v souladu s vůlí Boží, ale povznášel a zušlechťoval je. Tak má i křesťan žít mezi lidmi, aby Boží láska působila jako sůl a uchovala svět od zkaženosti.

*Jak se musí každý věřící rozhodnout? 5 Moj 30,15.19.20
Co mu zajišťuje veškeré nutné požehnání? Mat 6,33*

Mnozí křesťané chtějí získat požehnání a odměnu Božího království a zapomínají na jeho spravedlnost. Bude-li usilovat o Kristovu spravedlnost, dostaví se i požehnání a odměna království. Budeme-li si počínat tímto způsobem, zakusíme v životě předivné věci.

3. Co vyplývá z toho, že jsme vyslanci Kristovi? 2 Kor 5,20

Vláda vysílá vyslance do cizí země. Oni se od místních obyvatel liší, mají jiné vzdělání a tradice, a obvykle

i odlišný jazyk a jiný způsob života. Vyslanec žije v této cizí zemi jako ostatní lidé, ale zůstává občanem ve své vlasti. Tak tomu je i s křesťanem. Žije na světě, ale nepatří do světa; je občanem nebes. Vyslanec zastupuje svou zemi. Lidé mu věnují pozornost, aby poznali, co jeho vlast od nich požaduje. Kristův vyslanec je mluvčím nebes.

Pavel líčí, jak se světští lidé honí za hmotnými věcmi. Co radi křesťanům? 1 Tim 6,11.12

Kristus vyzývá členy své církve, aby se radovali z opravdové naděje evangelia. Ukazuje jim vzhůru a ujišťuje je, že trvalé bohatství je tam, nikoli dole. Jejich naděje je v nebesích, nikoli na zemi.

Jakou radu dává Pavel tomu, kdo chce dosáhnout svého cíle? 2 Tim 2,4

4. V čem se podle Izaiáše má projevit naše reformační úsili? Iz 58,12

Reformátoři nikoho neničí. Nesnaží se nikdy zahubit ty, kteří nesouhlasí s jejich plány a nepřizpůsobují se jim. Reformátoři musí kráčet vpřed, nikoli ustupovat. Musí být rozhodní, pevní, zásadní, neochvějní, ale z jejich zásadnosti se nesmí vyvinout panovačnost. Bůh chce, aby všichni, kteří mu slouží, měli pevné zásady jako skála, ale v srdci mají mít tichost a pokoru, jako měl Kristus.

Čím se bude vyznačovat opravdový služebník? 2 Tim 2,24

Křesťan se nepouští do sporů, které mu znemožní konat práci Kristova vyslance. Je laskavý a jemný i tenkrát, když vytýká chybu. Musí být trpělivý jako jeho Mistr.

Jaký příkaz dává Pavel o společenství s nevěřícími? 2 Kor 6,14—18

To zapovídá jakékoli spojení, kde by křesťan musel slevit v charakteru, přesvědčení a zájmech. Křesťan si nemůže dovolit navazovat spojení se světem, musel-li by učinit kompromis.

*5. Jakých prostředků používá křesťan v misijní práci?
2 Kor 10,4*

Nový překlad tohoto verše zní: „Zbraně našeho boje nejsou světské, nýbrž mají od Boha sílu bořit hradby.“

Při reformaci se lépe uplatní jemné způsoby, mírné odpovědi a laskavá slova. Laskavost má větší vliv než příslost a strohost. Stačí, jsi-li jen poněkud nevlídný, a již nezískáš lidská srdce. Budeš-li mít smířlivého ducha, můžeš člověka získat a později i přivést na správnou cestu.

Kristus poučoval učedníky, jak mají pracovat. Čím znázornil moudrost a tichost? Mat 10,16

Jakým způsobem máme my provádět reformu? 1 Petr 2,12—15

Počínajme si moudře. Nepodnikejme nic, co by zbytečně vyvolalo protivensství — nic, co by překazilo zvěstování poselství evangelia.

S jakými zbraněmi zachází křesťan? Ef 6,13,17; 2 Kor 10,4,5

6. V čem je zakotvena naše blahoslavená naděje? Tit 2,12,13

Jako věřící lid máme připravit cestu Páně. Musíme uplatnit i sebenepatrnější Bohem dané schopnosti, abychom připravili ostatní lidi podle Božího plánu.

Jak nás Kristus ujišťuje, že nespravedlnost bude pomstěna? Luk 18,7,8

V jakém duchu máme očekávat příchod Páně? Jak 5, 7,8

Nač musí křesťan během trpělivého očekávání Ježíšova příchodu stále pamatovat? 1 Petr 2,9,12

V jakém stavu budou vykoupení postaveni před trůn slávy? Juda 24

Kristovi učedníci jsou postavení na cestě k nebesům jako světloňosi. V nich se má zjevovat Otcovo milosrdenství a dobrota ve světě, který je v temnotě a má nesprávné představy o Bohu. Uvidí-li lidé jejich dobré skutky,

budou slavit Otce nebeského. Tak se totiž ukáže, že Pán vesmíru je hoden chvály a napodobení. Srdce, která byla kdysi hříšná a zkažená, zakusi proměnu, aby se mohla postavit „bez úhony před slávou jeho s nevýslovnou radostí“.

---

13. úkol — dne 25. prosince 1982

Čiňme dobře všem

Zákl. verš: 1 Tim 6,18.19

Opravdový křesťan miluje bratrsky všechny lidi a váží si jich. Dokazuje to v celém svém jednání. Bude se chovat k svým sousedům tak, aby si všimli evangelia, jež vyznávají.

Kristus se ztotožnil s trpčícím lidstvem. Neuplatníme-li v životě jeho soucit, slitování a lásku, nemůžeme dorůst v Krista, naši hlavu. Nemáme-li v duši nebeskou lásku, nemůžeme vyzařovat jeho obraz. A kdo nezjevuje jeho vlastnosti, neprojde branami Božího světa.

1. Kde je zdroj všech dobrých skutků? Jak 1,17

Bůh je pro vesmír zdrojem života, světla a radosti. Jeho požehnání proudí ke všem jeho stvořením jako sluneční paprsky a jako proud vody, který pramení z živé studánky. Je-li v srdci člověka Boží život, projeví se jako proud lásky a požehnání ve vztahu k lidem.

Kdo nás nabádá ke konání dobra? 3 Jan 11; Fil 2,13

Jakmile přijdeme do styku s Bohem, nemůžeme se vyhnout lidstvu; vždyť Ježíš, který sedí na trůnu vesmíru, představuje v sobě Boha i člověka. Jsme-li spjati s Kristem, poutá nás k bližním svaté pouto lásky.

Kolik dokážeme učinit bez Krista? Jan 15,5

2. Podle čeho Kristus posuzuje dobrého člověka? Luk 6,45

Člověk, v jehož srdci žije Kristus, žije zbožným životem a chrání se zlého. Jeho charakter se projeví v chování, jeho slova odhalí taje duše.

Čeho se dopouští ten, kdo se úmyslně vyhýbá povinnosti? Jak 4,17

Svévolné vyhýbání se povinnosti znamená vzpouru proti vůli Boží.

Víme-li, co je naší povinností, musíme uposlechnout. Upřímný křesťan získává nové poznání, aby splnil vůli Boží. Pouhé získávání vědomostí netvoří ještě správné křesťanství.

Co můžeme očekávat od života upřímného křesťana? Mat 7,17

Chceš-li činit dobro, musíš sám být dobrý. Nemůžeš šířit vliv, který by proměnil ostatní, není-li tvé srdce pokořeno a zušlechtěno Kristovou milostí. Jakmile při tobě tato změna nastane, budeš samozřejmě žít ku požehnání jiných, tak jako růžový keř samočinně šíří líbeznu vůni anebo vinný kmen přináší hrozny.

3. Které tři vlastnosti zdůrazňuje věřícímu Hospodin? Mich 6,8

Bůh nám netají, jak si představuje správný duchovní život. Jeho požadavky se netýkají hmotných věcí či vnějších způsobů a forem. Tyto ctnosti jsou ukryty v odevzdání, poslušném srdci. Pravá zbožnost se projeví ve všech povinnostech člověka k Bohu a k lidem.

Milovat milosrdenství znamená mít soucit, s někým sympatizovat. A to nás přivádí blíže k Bohu.

Jak se stane Boží láska dokonalá v našich srdcích? 1 Jana 4,12

Kristův příklad povzbudil prvokřesťanskou církev ohněm nadšení. Dokazovali slovem i skutkem, že jsou ve-

deni láskou. Jejich láska k lidem nebyla jen větší, ale i vroucnější. Jejich láska nekončila pouhým uvažováním. Byla to láska, která bídvala nahé a sytila hladové.

Jak máme milovat naše bližní? Gal 5,14

Jedině tehdy, milujeme-li Boha nade vše, můžeme milovat bližního jako sebe samého. Mnozí jsou přesvědčeni, že není možné milovat bližního jako sebe. Ale právě v tom se pozná opravdový křesťan.

Měli bychom si vrýt do svědomí jako do kamene, že ten, kdo není milosrdný, soucitný a spravedlivý, kdo přehlíží chudé a nedbá na potřeby trpícího lidstva, kdo není laskavý a zdvořilý, s tím Bůh nemůže spolupracovat.

4. Který praktický projev náboženství má na mysli prorok Izaiáš? Iz 58,6.7.10

Není-li náboženství praktické, není pravé. Opravdové obrácení se projeví nezištnou službou. Srdce, ovlivněné Duchem svatým, poslouží jiným ku požehnání a ku pomoci.

Můžeme tvrdit, že jsme Kristovými následovníky a že věříme všem pravdám Božího slova; neprojevíme-li však svou víru ve všedním životě, nikomu neprospějeme. Můžeme mít vznešené vyznání, ale nejsme-li opravdu křesťany, nezachrání to ani nás ani naše bližní. Dobrý příklad poslouží světu víc než všechna naše slova.

Co praví Jakub o čistém náboženství? Jak 1,27

Kristus zkouší své vyznavače, jak pečují o bezmocné a chudé, kteří jsou kolem nich. Sloužíme-li s láskou jeho potřebným dítkám, dokazujeme, že Pána milujeme. Zanedbáváme-li je, dokazujeme, že jsme nepravými učedníky, kteří neznají Krista ani jeho lásku.

Jaké požehnání je zaslíbeno těm, kteří pomáhají potřebným? Iz 58,8.11

Dobré skutky přinášejí dvojnásobné požehnání — dárci i příjemci. Vědomí dobrých skutků je nejlepším lékem těla

i duše. Je-li mysl klidná a šťastná po dobře splněné povinnosti, jež přináší uspokojení, naplní celou bytost novým, radostným životem.

5. Která nejpodstatnější věc chybí mnohým věřícím? Mar 10,21

Kristus četl v srdci tohoto člověka. Chybělo mu pouze něco, ale to však bylo nejpodstatnější. Neměl v duši Boží lásku. Tento nedostatek se mu měl stát osudným; měl celou bytost ovlivnit ke zlému. Je-li sobectví trpěno, rozrůstá se. Chtěl-li získat Boží lásku, musel se vzdát sebe-lásky.

Jak bezúčelné jsou 'dle slov ap. Pavla skutky bez lásky? 1 Kor 13,1—3

Jak vystihl Kristus v podobenství o milosrdném Samaritánu podstatu pravého náboženství? Luk 10,30—37

Snažme se potěšit každého trpícího, s kterým se setkáme; vždyť jsme sami poznali Boží útěchu. Podle toho, jak se chováme k našim bratřím, dokážeme, jaký je náš postoj k Bohu. Boží láska v srdci je jediným zdrojem naší lásky k bližnímu.

6. Zůstanou dobré činy bez ocenění? Mat 25,34

Nemysleme na odměnu, nýbrž na službu; ovšem, pravá laskavost nezůstane bez ocenění.

Jak nás ujišťuje žalmista, že nepřijdeme o výsledek věrně vykonané povinnosti? Ž 126,5.6

Snažíme-li se být lidem ku požehnání, získáme sami požehnání. Proto nás Bůh zapojil do plánu vykoupení. Dopřává lidem, aby se směli stát účastníky božské přirozenosti a dále, aby přinášeli požehnání svým bližním. To je nejvyšší pocta a radost, jakou může Bůh člověku dát. Ti, kteří mají takový podíl na práci lásky, přicházejí do těsné blízkosti Stvořitele.

Komu ve skutečnosti posloužíme, jsme-li laskaví k postiženým? Mat 25,40

Co bylo řečeno o věrném služebníkovi? Mat 25,21

Bůh nám počítá každý skutek lásky, projevový trpícím a potřebným, jako bychom to učinili Pánu Ježíši. Podporuješ-li chudého, cítíš-li s postiženým a utiskovaným a ujmeš se sirotka, dostáváš se co nejbliže ke Kristu.
